

TIRIL

og det klissete
sukkermonsteret

Cato Thorsen

Tiril og det klissete sukkermonsteret

Av Cato Thorsen

“Tiril og det klissete sukkermonsteret” er et magisk, spennende og hjertevarmt eventyr for barn fra 4 til 6 år, som kombinerer humor, spenning og viktige livsverdier. Boken forteller historien om Tiril, en modig og klok liten jente som våger å møte et mystisk sukkermonster som har skapt kaos i skogen og byen. Vi følger Tiril på hennes reise, fra det første møtet med det rosa, klissete monsteret, til den underjordiske fabrikken full av levende eksperimenter og rampete bismakere. Historien er fylt med uventede vendinger, magiske opplevelser og fantasifulle skapninger som kan fascinere både barn og voksne. Underveis lærer Tiril og hennes nye venner verdien av mot, vennskap, samarbeid og ansvar.

Boken skiller seg ut ved å kombinere elementer som minner om Roald Dahls fantastiske fortellinger – små skumle og klissete skapninger, absurde situasjoner og magiske omgivelser – med en varm historie om kjærlighet, tro og omsorg. Selv de rampete og bitre figurene, som bismakerne og tvillingene, får sjansen til å lære og utvikle seg, og barna lærer samtidig at man kan finne vennskap og godhet der man minst venter det. “Tiril og det klissete sukkermonsteret” er laget for å stimulere barns fantasi og kreativitet, samtidig som den legger vekt på viktige sosiale ferdigheter som samarbeid, empati og problemløsning.

De mange fantasifulle scenene – som smakestormen, den glødende labyrinten og fabrikkens magiske maskiner – skaper en spennende og engasjerende leseropplevelse, perfekt for høytlesing eller selvstendig lesing for barn som er klare for lengre kapitler. Boken ble skrevet i 2025 desember og passer spesielt for barn i alderen 4–6 år. Den er både en spennende og morsom leseopplevelse, og en historie som kan gi gode samtaler om mot, vennskap og å ta ansvar for sine handlinger. Hvert kapittel bygger på Tiril og monsterets reise, og sammen viser de at selv de største utfordringene kan overvinnes når man har tro på seg selv og vennene sine. Med fantasifulle figurer, spennende situasjoner og et hjertevarmt budskap er dette en bok som vil underholde og inspirere de yngste leserne, samtidig som den etterlater et varig inntrykk om kjærlighet, tro og vennskap. Utgivelsesår: Desember 2025

I den lille byen Froskdalen – som egentlig ikke hadde verken flere frosker eller flere daler enn andre steder, men som likevel het Froskdalen – lå det en helt merkelig butikk på hjørnet av den skjeve hovedgaten. Den var så merkelig at voksne pleide å gå en liten omvei rundt den, uten helt å vite hvorfor, mens barn stoppet og stirret på den som om den hvisket navnene deres. Butikken het Snurr & Sprett, og navnet sto på et skilt som dinglede i vinden, malt i farger som ingen helt kunne beskrive. Fargene skiftet stadig – noen ganger rosa, andre ganger blå, og av og til en farge som ikke engang fantes i regnbuer. Det luktet alltid litt som brente karameller og litt som pepperkaker, men også litt som noe du aldri hadde luktet før, men som du visste at du likte. Tiril, som var en liten jente med nysgjerrige øyne og rotete hår, pleide å gå forbi butikken hver dag etter skolen. Hun gikk ikke fort forbi, som de voksne gjorde. Hun gikk sakte. Veldig sakte. Noen dager stoppet hun helt, som om beina hennes ville inn selv om hun ikke hadde bestemt seg. Hun stirret alltid på den ene vindusruten, som var mørkere enn de andre. Det var sagt at ingen noen gang hadde sett hva som befant seg bak den ruten. Ungene i byen pleide å hviske: – Det er der snopet rører på seg av seg selv. – Nei, det er der eieren bor. Han er en trollmann! – Hallooo, alle vet at han er en sjokoladeånd! Ingen visste hva som var sant. Ingen hadde sett eieren. Men likevel åpnet butikken hver morgen, helt av seg selv, med et lavt klonk fra den skjeve døren som om den sa: “Kom inn da vel.” Denne onsdagen var annerledes. Vinden over Froskdalen blåste kaldere enn vanlig, som om den prøvde å fortelle noe. Trærne bøyd seg som om de lyttet. Skyene samlet seg i rare former – én lignet en kjempestor krokodille, en annen en bamse med skjevt smil. Da Tiril nærmet seg Snurr & Sprett, stoppet hun. Øynene hennes ble store som to runde drops. For på døren hang et nytt skilt. Ikke et vanlig skilt skrevet med tusj. Det glitret. Det dirret. Det så nesten ut som om det pustet. På skiltet sto det: NYTT GODTERI! SMELTESUKKER KUN FOR DE MODIGE Tiril kjente magen hoppe som om den hadde fått en karamellstøkk. – Smeltesukker? hvisket hun. – Hva i all verden er det? Hun så seg rundt. Gaten var tom. Ingen voksne som kunne si: «Ikke gå inn dit!» Ingen andre barn som kunne rope: «Kom igjen!» Det var bare henne, skiltet og den merkelige duften som kom fra døren – en blanding av varm karamell, sitron, røyk og noe elektrisk... som lyn på flaske. Døren knirket. Ikke fordi noen åpnet den. Den bare... gjorde det av seg selv. Den sto plutselig på gløtt, akkurat nok til at Tiril kunne se et lite glimt av noe glitrende der inne. Da hørte hun en stemme. – Kom inn, lille modige. Stemmen var dyp, men myk, og bar med seg

en slags fnisende latter under ordene. Ikke skummel. Bare... merkelig. Tiril tok et skritt frem. Så et til. Hjertet hamret av både nervøsitet og spenning. Skogen i enden av gaten sukket i vinden, som om den også ventet. Til slutt sto hun i døråpningen. Butikken var mørkere enn hun hadde trodd. Taket var lavt, hyllene var stappfulle av bokser, krukker, flasker, kuler og merkelige poser som ristet som om de prøvde å slippe ut. Farger blinket mellom hyllene, som om lyset her inne ikke helt visste hva det skulle gjøre. I midten av rommet sto en stor disk av tre som var så krokete at den så ut som den hadde vokst rett opp av gulvet. Bak disken sto en gammel mann – eller kanskje han bare så gammel ut fordi hatten hans var skrukkete som en rosin. Hatten var formet som en gigantisk sjokoladecake, med krem på toppen som faktisk så ut til å drysse litt ned av seg selv. Han smilte så stort at det så ut som ansiktet hans skulle sprekke. – Velkommen, Tiril, sa han. Tiril stivnet. – Hvordan... vet du hva jeg heter? – Åh, sa han og lo, – denne butikken vet alt om barna som tør å nærme seg den. Og du, min venn, har ventet lenge. Han bøyd seg fram og holdt opp en liten glitrende klump. Den var rosa, men også blå, men også lilla... den skiftet farge som skiltet utenfor. – Dette er smeltesukker, sa han. – Det er ikke for hvem som helst. – Hva gjør det? spurte Tiril. Mannen smilte med et glimt i øyet. – Det får ting til å leve. Tiril glemte å puste et øyeblikk. – Til å leve? – Ja. Faktisk... altfor godt til å leve, hvis du spør meg. Men du ser ut som ei som klarer å håndtere det. Han la sukkerklumpen på disken foran henne. – Vil du smake? Tiril svelget. Og akkurat da hun skulle svare, begynte smeltesukkeret å vibrere. Bzzzz... bzzz... BZAAAP! Og det var da alt begynte. Smeltesukkeret dirret som en liten motor – først svakt, som en humle som nettopp hadde våknet fra en lang lur, deretter sterkere, med en vibrerende lyd som fikk hyllene i hele butikken til å riste. En boks på øverste hylle begynte å hoppe. Et glass med karamellkuler klirret som nervøse tenner. En pose med lakris vrikket seg som en orm. Tiril tok et skritt bakover. – Eh... er det meningen at det skal... gjøre sånn? spurte hun, med øyne som var både nysgjerrige og litt redde. Den gamle mannen fniste. Ikke en vanlig fniselyd, men et sånt tørr-gnisete snirkelfnis som bare gamle trollmenn – eller veldig rare godteributikkeiere – kan lage. – Ja, ja, sa han. – Eller nei. Eller... tja. Smeltesukkeret er levende. Men det bestemmer humøret sitt selv. Sukkerklumpen ga plutselig fra seg et PING! og spratt en meter opp i luften. Den traff en hyllekant, suste i en bue og landet midt oppe i håret til en sjokoladefigur som så ut som en liten bjørn. Sjokoladebjørnen begynte straks å røre på seg. – Hei! ropte bjørnen med en tynn, pipende sjokoladestemme. – Pass på hvor du hopper, ditt sukkerfugg! Smeltesukkeret vibrerte sint. Så PLING! hoppet det videre og landet rett på disken igjen. Tiril gispte. – Det...

det lever jo virkelig! – Jeg sa jo det, svarte mannen. – Smeltesukker gjør ALT levende. Til og med ting som ikke burde være levende. Han lente seg over disken og så henne rett i øynene. – Det er derfor jeg aldri lar barn få smake det. Tiril stirret på ham. – Men... du sa jo jeg kunne? Han knep øynene sammen, som om han tenkte hardt, så nikket han. – Ja, du ser modig ut. Og smart nok til å bruke hodet. Men hør nå godt etter... Han løftet en finger dramatisk. – Hvis du smaker bare EN liten bit av smeltesukkeret, så...Plutselig begynte sukkerklumpen å vibrere så voldsomt at disken ristet. BZZZ-BZZZZ-BZZZZ-BZAAAAPP!! Den gamle mannen mistet balansen og måtte støtte seg til en hylle. Hyllene klirret og begynte å danse. Tiril holdt hendene foran ansiktet mens en sterk glitrende lysstråle strålte ut av sukkeret. Det var som om noen tente en minisol midt i rommet. – Oi! ropte Tiril. – Hva gjør det?! – DET ER SINT! skrek mannen. – DET KJENNER AT NOEN VIL SM... ÆH... HOLD FAST! Men det var for sent. En høy PLOPP!!! fylte rommet, som om noen hadde smelt en gigantisk boble. Deretter: ZIIIIIIIP!! Og så skjedde det umulige. Smeltesukkerklumpen skjøt fart som en rakett, forbi Tiril, ut av mannens grep, rett mot døren – og UT! Døren sprengte seg opp av et sukkertykt smell, og klumpen forsvant ut i gaten som en rosa-blå-lilla lynkule. – HEI! ropte Tiril. – DET STAKK AV! Den gamle mannen satte hendene i håret. – Ja, det gjør gjerne det! Slike sukkerklumper har ingen DISIPLIN! Ingen MANNERS! Ingen... oppførsel! Han løp mot døren, men beina hans sviktet litt – kanskje fordi skoene hans var laget av knekkebrød som knaste hele veien. Tiril løp etter ham og kom først ut. Det var stille i gaten. Altfor stille. Som om hele Froskdalen holdt pusten. Så hørte hun noe: PLOPP. KLONK. KLUNG-KLUNG-KLUNG! Smeltesukkeret trillet bortover brosteinen, hoppet over en trillebår, spratt opp på en postkasse og gjorde et ekstra høyt BZZING! før det suste i retning av parken ved skogkanten. Den gamle mannen pustet tungt ved siden av henne. – Du må... du må... harke... hjelpe meg å få det tilbake. – Hvorfor meg? spurte Tiril. Han pekte på skiltet i døren som nå blafret i vinden. KUN FOR DE MODIGE – Fordi, sa han og så på henne med alvorlige øyne hun ikke hadde sett i sted, – smeltesukkeret blir farligere for hvert sekund det rømmer. Hvis det spiser noe søtt, vokser det. Hvis det spiser mer søtt... vel... da blir det til et beist. – Et beist?! spurte Tiril, isende av både frykt og spenning. – Hva slags beist? Mannen skar en grimase. – Et... stort et. Et stort, klissete sukkermonster med bein som tyggegummi og tenner som karamellkniver! Det vokser av alt søtt – bær, honning, frukt, til og med tanken på noe søtt! – Tanken? – Ja! sa mannen. – Tenk ALDRI på godteri når du jager det! – Ehm... det blir vanskelig, svarte Tiril. De så begge nedover gaten der smeltesukkeret hadde forsvunnet. En ny lyd kom. BOING! ... BOING! BOOOOING! – Det hopper inn i skogen, sa mannen

hardt. – Hvis det finner bringebærbuskene der, er vi FERDIGE. – Da må jeg løpe etter det! ropte Tiril. – Du? Ikke jeg? spurte mannen. – Du går som en knasekjekspose! sa Tiril ærlig. – Jeg løper raskere. Han måtte gi henne rett. Tiril tok et dypt pust. Så sprang hun. Rett etter det levende, glitrende smeltesukkeret som nå var på vei mot mørket mellom trærne. Rett inn i det som skulle bli hennes livs vildeste eventyr. Tiril løp så fort beina kunne bære henne. Skoene dunka mot bakken, og pusten hennes kom i raske, korte støt. Gatene bak henne ble mindre og mindre, og den mørke kanten av skogen vokste foran henne som en stor, grønn vegg. Smeltesukkeret var lett å følge – det etterlot seg et spor av glitrende sukkerstøv som svedde i luften som små stjerner. Det luktet som jordbær og tordenvær samtidig. – Ikke tenk på godteri, ikke tenk på godteri! mumlet hun mens hun løp. Men hjertet hennes hoppet litt hver gang hun så sukkerstøvet glimte. Da hun nådde skogkanten, hørte hun den rare lyden igjen: BOING! BZIIING! BOMP! Det var som om noe inni skogen hoppet fra tre til tre. Noe som var både lett og tungt på samme tid. – Ok, Tiril, du klarer dette... hvisket hun til seg selv. – Det er bare litt levende godteri. Bare litt. Bare... litt for mye. Hun tråkker inn mellom trærne. Skogen var annerledes denne dagen. Det pleide å være lyst og hyggelig her, men nå var det som om trærne selv holdt pusten. Buskene vibrerte svakt. Noen blader glitret som om sukkerstøvet hadde landet på dem og fått dem til å prøve å synge. Tiril gikk forsiktig fremover. Så hørte hun noe som fikk magen til å knyte seg: En SLURP-GLURP-SLOOORP-lyd. – Nei, nei, nei... mumlet Tiril. – Si at det er lyden av en normal skogsdings. Som en... eh... slimete... snegl? En veldig stor snegl? Men nei. Hun rundet et tre – og der, midt i en lysning, sto det. Smeltesukkeret. Bare... mye større. Da Tiril først hadde sett det i butikken, var det på størrelse med en klinkekule. Nå var det på størrelse med en fotball. Det hadde ikke helt formet seg til noe levende ennå, men man kunne se utydelige konturer – som små benlignende suggeklumper og en kropp som knurret og dirret. Rundt det lå restene av en bringebærbusk. Busken var plukket ren. Absolutt alt søtt borte. – Nei! Bringebærene! ropte Tiril, og smeltesukkeret stoppet. Klumpen vibrerte. BZZZZ... Så snudde den seg litt... som om den hørte henne. – Hø... hoi...? pep Tiril og tok et lite skritt bakover. Smeltesukkeret så ut til å tenke. Så ut til å lukte. Så ut til å... ville mer. – Du har spist søtt! sa Tiril strengt. – Det var IKKE lov! Det dirret. Så SPRETTET det én gang, to ganger – og i det tredje hoppet vokste det. Ikke litt. Men mye. Som om noen blåste luft inn i det. Som en ballong av sukker. Det gikk fra fotballstørrelse til gressklipper-størrelse på tre hopp. – Å nei, å NEI, å nei nei nei nei! jamret Tiril. – Ikke mer søtt! IKKE MER! Hun så seg rundt. I kanten av lysningen sto en gammel bringebærbusk som fortsatt hadde bær på seg. Og smeltesukkeret

hadde allerede sett den. – Ikke gjør det... ikke gjør det... ikke— Men det gjorde det. Det rullet bortover som en gigantisk sukkersprettball, rett mot bushen. – NEI! skrek Tiril. Hun kastet seg frem og krafset løs en grein av den gamle busken – en som fortsatt var full av røde, saftige bær. Smeltesukkeret stoppet. Det GLODET. Er det mulig at det stirret? En sukkerklump uten øyne? Men likevel... hun følte det. – Du får IKKE disse! sa Tiril. Klumpen dirret truende. Så hoppet den. Rett mot henne. Tiril kastet seg unna – og rullet ned i en liten grop fylt av løv. Smeltesukkeret landet på busken – SPLAFF! – og bær forsvant som om de aldri hadde eksistert. Klumpen vokste igjen. Nå var den på størrelse med en sofa. Og den begynte å forme: Ben. En kropp. En rund, stor mage. Noe som LIGNET tenner. – Åååh nei... sa Tiril med en pipete stemme. – Det blir et beist. Det var ikke lenger en klump. Det var starten på et sukkermonster. Og det så sultent ut. Smeltesukkerbeistet snudde seg mot henne – og brummet i en dyp, karamellaktig tone: – SØØØØØØØTT.... Tiril svelget hardt. – Jeg skulle aldri ha tenkt på godteri. Så snudde hun seg. Og løp. Mens sukkermonsteret satte etter henne med tunge, klissete trinn som ristet hele skogen. Tiril løp så fort at trærne rundt henne forvandlet seg til grønne striper. Hun kjente hjertet slå oppover halsen, som om det prøvde å rømme i forveien. Bak henne dundret sukkermonsteret, og hvert steg fikk bakken til å gi fra seg en dyp, klissete SCHLORP. – Ikke se bakover! Ikke se bak— Åh, jeg må se bakover! pep hun. Hun kastet et raskt blick over skulderen. Beistet hadde allerede fått bein. Fire gigantiske, sukkersnørede bein som løftet og dro kroppen frem mens den vokste enda mer. Den var nå på størrelse med en liten bil, og magen dirret som gelé. På toppen av kroppen satt noe som lignet et hode av smeltet karamell. Ingen øyne, men én bred sprekke som glødet rosa, som en munn som var klar til å... ja, spise alt. – SØØØØØØT... gurglte det. – Jeg ER ikke søt! Jeg er salt! skrek Tiril i panikk. – Super-salt! Kjempesalt! Som en pose potetgull som har ligget for lenge! Men monsteret brydde seg ikke. Det fortsatte fremover, hver bevegelse klissete og truende. Grenene rundt skogen bøyde seg unna, som om de var redde for å bli spist også. Tiril dukket under en grein, hoppet over en rot og kastet seg frem så hun nesten trynet. Hun måtte finne et sted å gjemme seg. Et hull? En stein? En busk? Men alt så altfor lite ut for et monster som vokste av hver eneste bringebærrest i skogen. Så fikk hun øye på noe. En trang sprekke i bakken, skjult bak et lavt kratt. Den så akkurat stor nok ut til at en jente kunne kripe inn – men garantert for liten til at et sukkermonster kunne følge etter. – Perfekt! ropte Tiril og kastet seg mot åpningen. Hun skled inn i sprekken akkurat i tide. KRASJ! Sukkermonsteret traff treet over henne og ristet hele skogen. Sukkerdråper sprutet fra kroppen og hang som små rosa perler i lufta før de smeltet inn i

etter henne... Tiril spurtet gjennom skogen mens sukkermonsteret dundret bak henne. De lange, seige armene strakte seg etter henne som klissete lianer, og hver gang de slo i bakken, satt de igjen sukkerklumper som dampet av varme. – Dette går IKKE bra! ropte Tiril mens hun hoppet over en rot. – Dette går SUPERDÅRLIG! Bak henne kom den gamle mannen løpende også, men ikke like fort. Han hadde ikke akkurat løpesko – mer sånne små, knirkete skinnsko som minnet om rosiner. – Vent på meg! keiv han. – Jeg er gammel! Og jeg har spist for mye fudge i livet mitt! – Det er DIN skyld at dette skjer! ropte Tiril tilbake. – Du lagde smeltesukkeret! – Ja, men jeg lagde også brødsriver! Det er ingen som takker meg for brødsnivene! protesterte mannen mens han peset. Tiril rullet øynene (selv om hun var livredd), og kastet seg ned bak en stor stein. Monsteret brølte bak dem, og lyden var som en blanding av tordenvær og et enormt sugerør som prøver å drikke opp noe altfor tykt. SKLURP! En sukkertøyarm suste rett over hodene på dem og traff en granstamme. Hele stammen ble dratt halvveis ut av bakken. Tiril gispet. – Den blir sterkere også! – Sukkermonstre blir alltid det, mumlet mannen. – Det er derfor vi pleier å ikke lage dem. – PLEIER?! ropte Tiril. – Hvor mange ganger har dette skjedd?! – Eh... bare to! Eller... tre. Fire hvis du teller den gangen – IKKE TELL! pep Tiril. – Jeg vil ikke vite det! Men før de rakk å krangle mer, hørte de noe nytt. Noe som IKKE kom fra monsteret. Knitring. Rasling. Pling-plong? Det var som om trærne selv begynte å våkne. Tiril stirret rundt seg. I først øyeblikk trodde hun at hun innbilte seg ting – men så så hun det helt tydelig: Stammene bøyd seg. Røttene rørte på seg. En lav vind steg opp, selv om ingen løv beveget seg. Den gamle mannen holdt pusten. – Å nei... ikke dem... ikke nå... – Hvem? spurte Tiril. Men hun fikk ikke svar, for plutselig hørtes en høy, skjærende stemme: – HVEM ER DET SOM TRAMPLER I VÅR SKOG?! En gren bøyd seg og formet en slags arm, og fra toppen av en eik tittet et ansikt frem. Et ekte ansikt, laget av bark som sprakk når det snakket, med øyne som glødet grønt som moselys. Flere trær gjorde det samme. De lente seg frem, som lange, tynne kjemper. Tiril holdt pusten. – Skogens voktere... sa mannen stille. – De liker ikke støy. De liker ikke ødeleggelser. Og de LIKER IKKE sukkermonstre. – DET GJØR IKKE JEG HELLER! ropte Tiril opp mot vokterne. Den nærmeste vokteren lente seg helt ned så den store barkmunnen var bare en halvmeter fra henne. – LILLE MENNESKE... DU HAR MED DEG ET BEIST. – Jeg vet! Jeg prøver å bli kvitt det! sa Tiril. – MEN DU LØP TIL OSS, romlet vokteren. – DU LEDER DET HIT! – Jeg ledet det IKKE hit! protesterte Tiril. – Det bare... løper etter meg overalt! Vokteren løftet et bark-øyebryn. (Det var ganske imponerende, egentlig.) – HMM. UANSVARLIG. ROTETE. KLEBRIG SITUASJON. – Si det igjen! sa Tiril. BOOOOOM!

Sukkermonsteret brøt gjennom trærne. Nå var det ENDA større. Det hadde sukkerkrystaller på ryggen, og magen var så stor at den dultet borti alt. Armene var lange nok til å nå fra ett tre til et annet. Og nå var det SINT.— SØØØØØØT! brølte det. — MER! MER ALT! Vokterne reagerte umiddelbart. — VI HAR HATT NOK! tordnet den største av dem. Røttene vred seg opp av bakken, og trærne begynte å gå — klossede, tunge steg, som trege kjemper. Trevokterne formet en ring rundt sukkermonsteret. Tiril krøp bak en stein og hvisket: — Mann-mannen! Hva gjør de?! — De prøver å stoppe det! sa han. — Eller i det minste bremse det! Men sukkermonstre... de liker ikke å bli stoppet. Det viste seg å være helt riktig. For monsteret så rundt seg på de levende trærne — og smilte. Et bredt, sukkerglitrende, FARE-signal-smil. Så sukket det dypt. SSSLUUUURPPP... Og hoppet rett på en av trestammene. — NEI! ropte Tiril. Men for sent. Monsteret bet av en stor bit bark — og begynte å SPISE treet. Tre-vokteren skrek — en dyp, grønnaktig lyd. — DET SPISER OSS! brølte en annen vokter. Trærne prøvde å slå monsteret bort, men armene var for seige, og kroppen for klissete. Hver gang de slo, ble grener sittende fast, sugd inn mot kroppen til monsteret. Skogen var i panikk. Tiril kjente hjertet dunke som en tromme. — Vi må gjøre noe! ropte hun. — Vi?! Mannen grep tak i skjorten sin som om han holdt seg fast i håpet. — Jeg har prøvd alt! Jeg har brukt sjokoladecakehatten min! Jeg har brukt fudge! Jeg har brukt karamellknekk! Det ENESTE som kan stoppe et sukkermonster— Han stoppet.— Ja?! ropte Tiril. — HVA ER DET?! Han stirret på henne som om han nettopp hadde sett løsningen for første gang.— Tiril... et sukkermonster vokser av SØTT... — Ja?! — ...så det eneste det HATER... — JAAAAA?! — ...er NOE SOM IKKE ER SØTT I DET HELE TATT! Tiril blunket. — Som... hva da? Mannen tok et dypt pust. — Noe så grusomt. Så fælt. Så fullstendig ... usøtt. Han ristet. — Grønnsaker. Tiril fikk hakeslepp. — G—G—GRØNNSAKER?! ropte hun. — Mener du ALVOR?! — Gulrøtter! Selleri! Rosenkål! Brokkoli! — Han foldet hendene dramatisk. — Det HATER grønnsaker! Monsteret snudde seg mot dem igjen, og brølte så høyt at vokterne bøyd seg. Tiril svelget. — Eh... har du tilfeldigvis grønnsaker i lommen? — Nei! sa mannen. — Jeg driver en godteributikk! — Vel, perfekt! ropte Tiril sarkastisk. — Da er vi REDDET! Men akkurat idet monsteret satte kursen rett mot dem, hørte de en ny lyd. KNAS. KLINK. ...KLUNK? Tiril snudde seg mot skogbunnen. Og der... ...spratt noe opp av jorda. En liten knoll. Rund. Hard. Og brun. — En... potet? sa Tiril forvirret. Men det var ikke bare én. Det kom ti. Femten. Tjue. De rullet som små kamplare soldater, rett i retning sukkermonsteret. Den største trevokteren brølte: — VÅR TID ER IKKE OVER ENDA! VI KALLER PÅ JORDA SELV! Og mer og mer grønnsaker spratt opp. Poteter. Gulrøtter. Rødbeter. Selleristenger. En hel hær av grønnsaker. Monsteret stivnet. Det

skrek. – IKKKEEEEE DET! – IKKE GRØNN-SAKER!!! Tiril reiste seg, ristet løv av klærne og smilte for første gang siden jakten startet. – Åh... dette? sa hun. – Dette skal bli GØY. Tiril sto midt i lysningen, omgitt av rullende poteter, hoppende gulrøtter og sprettende selleristenger. Skogens voktere holdt monsteret tilbake så godt de kunne, men sukkermonsteret hadde vokst seg så stort at det nå raget over trærne som et klissete, rosa-rosa-tårn. – Ok... pust... pust... mumlet Tiril til seg selv. – Grønnsaker... grønnsaker... grønnsaker! Hun hadde aldri trodd at hun skulle bli så glad i grønnsaker i sitt liv, men nå... nå var de det eneste som kunne redde henne. Sukkermonsteret snerret, eller hva enn man kaller lyden av en gigantisk, klissete masse som prøver å spise alt som er livlig. Armene slo fram og tilbake, og hver gang de traff bakken, ble grønnsakene sendt flyvende i alle retninger. Noen rullet mot Tiril, og hun måtte hoppe unna for ikke å bli truffet av en brølende gulrot eller en liten, aggressiv potet. – Ikke vær redd! ropte hun til grønnsakene – ja, hun snakket faktisk til grønnsakene som om de kunne høre henne. – Angrip! Angrip! Og det gjorde de. En gulrot hoppet rett inn i monsterets “mage” – og satt fast. En selleristang svingte seg rundt et av armene, og forsøkte å binde den fast. Poteter rullet inn fra alle kanter og traff monsterets klissete kropp med BUMP-BUMP-BUMP! Monsteret brølte. Lyden var som tusen sukkersnurrer som ble kuttet i to på samme tid, og sukkermassen sprutet utover som rosa lava. – Dette fungerer! skrek Tiril. – De liker ikke grønnsaker! Men monsteret var ikke så lett å stoppe. Med et voldsomt rykk slengte det med armene, og flere grønnsaker ble sendt til værs, mens de rullet bortover bakken, nesten som små flygende prosjektiler. – Å nei! ropte Tiril da hun så en potet sprette mot henne. Hun dyttet den unna med foten. – Dette blir farlig! Plutselig stoppet monsteret. Det sto helt stille, som om noe hadde fanget oppmerksomheten. – Hva er det? mumlet Tiril. Hun fulgte monsterets “blikk” – eller rettere sagt, dens glitrende rosa glød – og fikk øye på noe som skvatt ut av bakken midt i lysningen: en liten, rund, grønn ting. – En brokkoli? sa Tiril lavt. Brokkolien rullet mot monsteret, og det skjedde noe merkelig. Monsteret sakket farten, som om hele kroppen plutselig ble tyngre. Den sugde etter luften med et SSSSSLUUUURP, men den grønne brokkolien virket å... irritere den. Tiril forstod. – Ja! Grønnsakene gjør det! Grønnsakene... fungerer! Hun løp ut av sprekken, grep flere gulrøtter, poteter og stenger fra bakken, og kastet dem mot monsteret. – Spis dem! ropte hun. – Spis dem og bli sint på dem! Monsteret knurret, klasket med armene og prøvde å slå dem unna. Men jo mer grønnsaker som traff det, jo mer forvirret så det ut. Tiril merket at det begynte å sakke seg ned, kroppen ble mindre vill og klissete, og armene beveget seg tregere. – Jeg tror... jeg tror det fungerer! ropte hun til mannen som sto ved siden av henne, snerpende

munnen sin i vantro. – Hmmm... ja... ja... mumlet han. – Du har et poeng. Jeg tror... du kan være vår hemmelige helt. Men så hørte Tiril en ny lyd. En dyp, klukkende, glitrende lyd. Monsteret gjorde et siste forsøk, sugde inn luften og sprutet sukker ut som små glitrende eksplosjoner. Grønnsakene ble kastet bortover lysningen. Tiril kastet seg ned på bakken, trakk et dypt pust og skjønnte noe viktig. – Jeg må... gjøre mer enn å kaste grønnsaker... hvis jeg skal stoppe dette monsteret for godt. Hun lente seg mot mannen. – Vi trenger en plan, sa hun lavt. – En virkelig plan. Ikke bare grønnsaker. Mannen nikket. – Jeg vet... og jeg tror... jeg tror bare DU kan finne den. Tiril kjente hjertet dunke. Hun visste at dette var et valg: – Enten ville hun løpe og gjemme seg for resten av livet... – Eller hun måtte ta mot til seg og gjøre noe som ingen andre hadde prøvd før: prøve å snakke til monsteret. – Ok, sukkermonster... hvisket Tiril. – Nå er det din tur til å lytte. Monsteret brummet. Den glødde rosa. Armene svingte sakte. Tiril pustet dypt. Dette var et første, modig skritt. Hun hadde ikke peiling på hva som ville skje, men hun visste én ting: Hvis hun ikke prøvde nå, kunne ingen stoppe katastrofen. Og med det tok hun et skritt nærmere det gigantiske, klissete monstret... Tiril sto et skritt fra monstret, hjertet hennes hamret så kraftig at hun nesten kunne høre det inni hodet sitt. Grønnsakene lå spredt rundt henne, noen hadde klebet seg fast på monsterets kropp, men nå sto alt stille. Monsteret glødde rosa, tungt pustende, og så ut som en klissete, ruvende fjellform av sukkermasse. Hun kunne nesten ikke tro det, men Tiril visste at dette var øyeblikket. – Hør her... begynte hun med en stemme som skjelvde, – jeg... jeg tror ikke du er slem. Du... du bare liker søtt. Men... du kan ikke bare spise alt. Du må... lytte. Monsteret brummet lavt. Det snek seg nærmere henne, og hun kunne kjenne varmen fra sukkeret som dampet fra kroppen. Det sugde inn luften med et SSSSLLLUURP, som om det prøvde å forstå hvert ord. – Du vet... sukker er godt... ja... men det gjør ikke noen lykkelige om du tar alt for deg selv! Hvis du spiser alt, blir alle triste... også du, hvisket Tiril. Monsteret stanset, armene hvilende på bakken. Det glødde rosa, men nå med en svak blå undertone. Det ristet litt på seg, som om det vurderte hva Tiril hadde sagt. – Høres ut... som om det tenker, mumlet Tiril for seg selv. Hun tok et dypt pust. – Jeg kan hjelpe deg. Jeg kan gi deg sukker... men du må love å ikke skade noe mer. Ikke trær, ikke bær, ikke byen. Vi kan finne en måte å dele det på. Monsteret gjorde et lite hopp. Et hopp som ikke var truende, men nysgjerrig. Så snudde det seg mot en av de spredte grønnsakene – en brokkoli som hadde rullet nær Tiril – og luktet på den. Armene ble rolige. Den store, klissete kroppen sank litt, som om monsteret prøvde å roe seg selv. Tiril trakk pusten lettet ut. – Du kan altså forstå... – Hun smilte nervøst. – Kanskje vi kan være venner? Monsteret ristet hodet – og dette var ikke et nei.

Det var mer... som en forsiktig nikk, eller et forsøk på å imitere henne. Det var et tegn. Et lite tegn. – JAAA! ropte Tiril stille for seg selv, men hun trakk raskt pusten igjen. – Ok, ikke for høyt. Vi vil ikke skremme det igjen. Hun tok et nytt skritt frem og holdt ut en hånd mot monsteret. – Se, jeg har noe til deg, sa hun og pekte på en gulrot hun hadde holdt tilbake. Den var ikke som de andre grønnsakene hun hadde kastet – denne holdt hun rolig, nesten som en gave. Monsteret stirret på gulroten. Øynene – om man kan kalle de rosa glødende glippene for øyne – fulgte nøye med. Så, sakte, tok det en av armene og plukket gulroten opp. Ikke for å spise den, men som om det ville undersøke den. Tiril tok et lite skritt tilbake og smilte. – Ser du? Vi kan dele. Vi trenger ikke å skade noe. Monsteret sukket – et klissete, boblende sukkersukk – og senket seg enda mer mot bakken. Det var fortsatt stort, fortsatt rosa og klissete, men nå med en slags rolig energi. – Mannen, hvisket Tiril, – tror du... tror du det kan forstå vennskap? Mannen tok av seg hatten sin og klødde seg i hodet. – Eh... vel... jeg har sett rare ting i mitt liv, Tiril... men dette... dette er noe helt nytt. Plutselig hørte de en ny lyd. Ikke fra monsteret, ikke fra skogen, men fra himmelen. Et lavt, summende Ssssszzzzzz... og et lysglimt. – Hva nå? spurte Tiril, blikket vendt mot himmelen. – Jeg... vet ikke, mumlet mannen. – Det... ser ut som om vi får besøk. Fra skyene dalte det små, glitrende sukkerdråper ned. Men de var annerledes. Hver dråpe hadde et lite ansikt – små sukkerspirer som fniste og vinket. Monsteret stivnet. Det stirret på dråpene med et åpenbart sjokk: de var søte, men de var ikke for det selv – de var små, morsomme, vennlige, nesten som det ville ha... lekt med dem i stedet for å spise dem. Tiril tok et skritt nærmere monsteret igjen: – Ser du? De vil være vennlige... vi kan alle være venner. Du trenger ikke å spise alt for å ha det gøy. Monsteret glødet rosa og blått, pustet tungt, men armene hvilte. For første gang virket det tilfreds. – Vi har kanskje en sjanse, mumlet Tiril til mannen. – Vi kan kanskje redde det... og byen... og skogen... bare ved å tro på at monsteret kan bli snilt. Mannen nikket stille. – Dette... dette er modighet. Ikke bare grønnsaker. Men modighet og tro på at selv de største klissete monstrene kan ha et hjerte. Tiril smilte. Monsteret glødet sakte, og for første gang virket det nesten... lykkelig. Men hun visste også: dette var bare begynnelsen. For bak trærne og i skyggen av skogen lurte fortsatt utfordringer som ville teste hennes mot... og monsterets hjerte. Tiril sto midt i lysningen med monsteret foran seg. Armene hvilte tungt på bakken, kroppen var fortsatt stor og klissete, men rolig. Små sukkerspirer fløy rundt dem som glitrende, vennlige ildfluer. Tiril trakk pusten dypt og smilte. For første gang på lenge virket det som om de kunne klare dette. – Se, sa hun til monsteret. – Vi kan ha det gøy uten å skade noe. Monsteret glødet rosa og blått, og pustet sakte ut damp

som luktet søtt og varmt. Tiril trodde et øyeblikk at alt var over. Men så hørtes det et nytt, lavt brøl fra skogkanten.— Hva nå? mumlet Tiril. Mannen ved hennes side stirret mot lyden. – Det... det er flere! sukkermonstre... men mindre. De er som barn av monsteret. Tiril så mot skogkanten og fikk øye på små, glinsende klumper som spratt og hoppet mot dem. Hver klump var en miniversjon av monsteret – med sugende armer, glødende rosa kropp og lyst til å leke med alt de kunne finne. – Å nei... de vil spise alt! ropte Tiril. – Vi må stoppe dem! Monsteret bøyd seg ned og laget et lavt, brummende lyd som om det prøvde å kommunisere med barna sine. De små stoppet et øyeblikk, men begynte å hoppe igjen – ukontrollerbare, glade, kaotiske. Tiril skjønnte at det ikke var nok å bare snakke med monsteret. Hun måtte vise dem at det fantes en annen måte å leke på – en måte som ikke ødela alt.— Grønnsaker! ropte hun, og pekte mot bakken. – De liker grønnsaker! Hun samlet de resterende gulrøttene, selleristengene og potetene, og kastet dem i en sirkel foran de små monstrene. – Lek med dette! ropte hun. De små klumpene stoppet opp. En hoppet mot en gulrot og slo en slags salto før den landet i en selleristang. En annen rullet rundt som en potet og lo... hvis klumper kunne le. Monsteret brummet lavt, nesten som et smil. Det skjønnte hva hun prøvde å gjøre. – Det fungerer! ropte Tiril til mannen. – De kan lære! Men akkurat da, hørte de et høyt KRASJ! fra skogen. Trærne ristet, og bakken under dem vibrerte. – Ikke igjen! ropte Tiril. Fra skyggen kom en mørk skikkelse frem. Den var en slags sukkerklump som hadde gått galt – sort og glinsende, med små, stikkende krystaller og et sultent blikk. Dette var det som mannen hadde kalt “bismakerne” – rampete, farlige små sukkerfeil som hadde blitt levende. De hadde sett monsteret og dens barn, og nå var de ute etter kaos.— Å nei... vi må beskytte dem! ropte Tiril. Monsteret reiste seg, stort og sterkt, og blokkerte Tiril og de små monstrene. Armene spredte seg som en skjoldmur.— Du kan gjøre det, sa Tiril stille. – Du kan være helten. De små sukkerspirene fløy rundt som støtte, og grønnsakene lå i forberedte angrepsposisjoner. Monsteret brummet dypt, og med et kraftig hopp stormet det mot de rampete bismakerne. Den klissete kroppen svingte rundt, slo armene som svingende pisker, og den sugde til seg de mindre, farlige klumpene.— Ikke skad dem! ropte Tiril. – Bare stopp dem! Monsteret forstod. Det sugde og kastet, men uten å knuse. De rampete klumpene ble snurret rundt som i et gigantisk sukkerspinn og til slutt droppet forsiktig tilbake på bakken, langt borte fra de små monstrene og Tiril. – Vi gjorde det! ropte Tiril. – Vi klarte det! Monsteret sank ned, tungt og pustende, men denne gangen med ro i kroppen. Den glødet mykt rosa og blått, og de små monstrene samlet seg rundt det som om det var deres trygge senter. – Det... kan være snilt...

hvis man lærer det, sa mannen, og pustet lettet ut. Tiril smilte. – Ja... men vi må passe på. Vi må lære dem alt riktig, ellers kan dette skje igjen. Hun så på monsteret, som lente seg ned mot henne. Et sukkende lite “smil” syntes å forme seg i sukkermassen. Tiril tok hånden nærmest og klappet forsiktig monsterets klissete arm. – Vi klarer det sammen, sa hun stille. – Vi kan alle være venner. Men hun visste at dette bare var starten. Skogen hadde flere hemmeligheter, og bismakerne hadde flere venner. Eventyret var langt fra over, og nye utfordringer ventet allerede... Tiril sto midt i lysningen, omgitt av monsteret og de små monstrene som hadde roet seg. Skogen var stille nå, bortsett fra noen små sukkerspirer som fniste og blinket rundt dem som glitrende stjerner. Grønnsakene lå fortsatt spredt på bakken, men Tiril hadde allerede en ny idé. – Vi må rydde opp, sa hun lavt. – Vi kan ikke la bismakerne komme tilbake og lage kaos igjen. – Hvordan? spurte mannen, som fortsatt sto og pustet tungt etter kampen. – Først må vi finne de forsvunne godteriskattene, svarte Tiril bestemt. – Hvis vi samler dem, kan vi holde bismakerne i sjakk. – Godteriskatter? mumlet mannen. – Du mener de små, magiske sukkerskattene som forsvant forrige måned? Tiril nikket. – Ja! Monsteret kan hjelpe oss å finne dem. De små monstrene kan også bruke sansene sine. Og vi... vi kan... guide dem! Monsteret glødet rosa og blått, som om det forstod alt hun sa. De små monstrene hoppet ivrig rundt, og sukkerspirene fniste i luften. – Ok, sa Tiril, – la oss starte jakten! De beveget seg gjennom skogen, og monsteret ledet veien. Armene svingte forsiktig over buskene, som om det ville være sikker på at ingen planter ble skadet. Hver gang det fant et hint av godteriskatt – et glitrende sukkerkorn eller et lite fnis fra en skatt – stoppet det og pekte med armene mot Tiril. – Her! ropte hun. – Vi er på rett spor! Mannen fulgte etter, og de små monstrene samlet seg tett rundt monsteret. De var ivrige, men nå kontrollerte de sine små krefter. Plutselig hørte de et klirring-klatring-plopp bak en stor busk. Tiril snek seg nærmere og fikk øye på en liten godteriskatt som satt fast i en tynn gren. Den var laget av sjokolade og karamell, og blikket dens var både redd og nysgjerrig. – Åh! sa Tiril og løp frem for å hjelpe den. Monsteret fulgte nøye med, og de små monstrene ventet spent. Hun løftet katten forsiktig ut av grenen. Den fniste og glitret, som om den visste at den var reddet. – Vi må finne resten, sa Tiril. – De kan være spredt over hele skogen! De fortsatte videre, men plutselig hørte de et nytt, lavt brøl. Bismakerne hadde samlet seg igjen, denne gangen flere enn før. De små sukkerspirene fløy opp, og monsteret reiste seg i full størrelse, kroppen glødende og imponerende. – Vi må samarbeide! ropte Tiril. – Monsteret holder dem unna, de små monstrene hjelper til å lede godteriskattene, og vi samler dem! Det ble et kaos av hoppende bismakere, glitrende

godteriskatter, sukkerspirer og grønnsaker. Monsteret svingte armene forsiktig for å blokkere bismakerne uten å skade noe. De små monstrene brukte armene sine til å skubbe godteriskattene til tryggere områder, mens Tiril og mannen plukket dem opp og la dem i en stor kurv. Etter flere minutter med intens aktivitet stoppet monsteret. De rampete bismakerne hadde trukket seg tilbake, og alle godteriskattene var samlet. Grønnsaker lå spredt over hele lysningen, men ingen var skadet, og skogen var trygg. Tiril pustet tungt, men smilte bredt. – Vi gjorde det! Vi samlet alle godteriskattene! Monsteret glødet rolig og pustet tungt. De små monstrene fniste, glade for å ha hjulpet til. Mannen klappet Tiril på skulderen. – Du har virkelig mot, sa han. – Ikke bare mot til å snakke med monsteret, men også mot til å ta ansvar. Tiril smilte. Hun visste at dette bare var ett skritt. Eventyret deres var langt fra over, men nå hadde de bevist at samarbeid og tro kunne overvinne selv de mest klissete og kaotiske utfordringer. – Neste steg... sa Tiril stille til seg selv. – Vi må finne ut hvorfor bismakerne dukket opp. Og om det finnes flere hemmeligheter som venter i denne skogen... Tiril sto midt i lysningen, omgitt av monsteret, de små monstrene, sukkerspirene og de reddede godteriskattene. Skogen hadde roet seg, og vinden suste stille gjennom trærne. Alt virket fredelig – nesten for fredelig. – Vi gjorde det, sa Tiril stille til seg selv. – Vi klarte å samle alle godteriskattene og stoppe bismakerne... for nå. Monsteret pustet tungt og glødet rosa og blått. De små monstrene hoppet rundt og fniste. Selv sukkerspirene virket fornøyde. Mannen så på Tiril med et smil. – Dette var imponerende, sa han. – Du har modighet og kløkt. Men jeg frykter... sa han lavt, – dette er ikke slutten. – Hva mener du? spurte Tiril. – Jeg har laget smeltesukkeret og hatt eksperimenter her i skogen i mange år. Noen ganger går ting galt... men noen ganger... finnes hemmeligheter som ingen vet om, sa han og pekte på bakken under monsterets føtter. Tiril kikket ned og fikk øye på noe merkelig. Rundt monsterets store føtter var det små hull i jorden. Hvert hull glødet svakt rosa, som om de skjulte noe. – Hva er det? spurte hun. – Det... er inngangen til skogens gamle hjerte, mumlet mannen. – En underjordisk labyrint hvor de eldste sukkerhemmelighetene bor. Hvis bismakerne har dukket opp, kan det være at noe har forstyrret... eller frigjort... noe som ikke burde vært vekket. Tiril kjente et sug i magen. – Så... alt dette kaoset kan være bare begynnelsen? – Ja, sa mannen. – Og du... du må kanskje gå inn der. For å forstå hvordan alt startet, og hvordan vi kan beskytte både skogen og monsteret. Monsteret stirret mot hullene i bakken. Et lavt brummende pust kom fra kroppen. Det var som om det forsto hva Tiril måtte gjøre. De små monstrene samlet seg rundt, nysgjerrige, men rolige. – Jeg... jeg er klar, sa Tiril stille. – Vi har stoppet katastrofen over bakken, men nå må vi

se hva som ligger under. Mannen nikket. – Ta monsteret med deg. De små monstrene også. Og... sukkerspirene. Sammen kan dere kanskje klare å finne ut hva som har skjedd her. Tiril pustet dypt. Hun så ned i det mørke, rosa-glødende hullet under monsterets føtter. Et svakt lys blinket fra innsiden, som et hjerte som slo under jorden. – Klar? spurte hun monsteret. Det svarte med et lavt, vennlig brumm – som et ja. De hoppet inn sammen. Grønnsaker og godteriskatter var igjen på bakken, trygghet for de som ble igjen over jord. Så sank de ned i mørket, forbi røtter og jord, inn i en underjordisk labyrint som glødde svakt rosa og blått. Veggene var dekket med krystaller av smeltesukker, og luften luktet søtt, men ikke på en måte som gjorde noen sultne – mer som en påminnelse om magi og mysterier. – Dette... er fantastisk, hvisket Tiril. – Men... farlig. Monsteret svingte armene forsiktig, og de små monstrene fulgte tett etter. – Nå begynner et nytt eventyr, sa Tiril stille. – Et eventyr under bakken. Et eventyr som kanskje vil avsløre alt om smeltesukkeret, bismakerne... og skogens hemmeligheter. Og med ett trinn inn i labyrinten, begynte et nytt kapittel av eventyret – ett som ville ta dem gjennom magiske hemmeligheter, uventede allianser og utfordringer de aldri hadde forestilt seg. Tiril, monsteret og de små monstrene hadde landet på en myk, rosa-glødende jordbunn. Lys fra krystaller i veggene reflekterte overalt og skapte et magisk skimrende landskap. Luften var tung og søt, men ikke slik at man fikk lyst til å spise – mer som en påminnelse om at dette var en magisk plass, full av hemmeligheter. – Wow... hvisket Tiril. – Dette er helt... utrolig. Monsteret brummet lavt, og de små monstrene hoppet rundt og undersøkte hver krystall, hvert hjørne og hver liten sprekk i veggene. Tiril fulgte nøye etter, men holdt blikket på gulvene. Hun visste at labyrinter kunne være fulle av feller, og hun hadde lært at bismakerne ikke alltid fulgte reglene. – Så... hva er dette stedet? spurte hun mannen, som sto rett bak dem. – Dette er skogens hjerte, sa han lavt. – Et sted hvor de eldste magiske oppskriftene og hemmelighetene bor. Det er også her sukkermonsterets krefter kommer fra. Tiril kikket på monsteret. – Så alt dette... kommer fra deg? – Brumm... svarte monsteret lavt, som om det prøvde å forklare. Den glødde mykt, rosa og blått. Plutselig hørte de et lavt, nesten hviskende klirr-klirr. Tiril stivnet. – Hva var det? hvisket hun. – Ikke vær redd... men vær forsiktig, svarte mannen. – Labyrinten har voktere. Ikke alle av dem er... vennlige. De fortsatte langs en smal korridor, veggene dekket av små, glitrende krystaller som pulserte i takt med monsterets glød. De små monstrene hoppet og fniste rundt Tiril, men holdt seg nær monsteret. Så kom de til et lite rom med en dyp grønn portal i midten. Portalens lys danset over veggene, og Tiril kunne høre et lavt, melodisk sus – nesten som hviskende stemmer. – Hva

er det der? spurte hun. – Det er en gammel oppskrift, sa mannen. – En som kan forklare hvorfor bismakerne har dukket opp, og hvorfor monsteret ble skapt. Men det er også farlig... for hvem som helst som prøver å bruke den uten kunnskap. Monsteret nærmet seg portalen og så inn i det glødende grønne lyset. Det svingte armene sine, forsiktig, og pustet ut en rosa tåke som blandet seg med portalens lys. – Vi må være forsiktige, sa Tiril. – Hvis vi går inn uten å vite hva vi gjør, kan vi slippe løs flere problemer... Men samtidig følte hun at dette var nøkkelen. Skogens hemmeligheter, bismakerne og monsterets fortid – alt kunne bli avslørt her. – Jeg... jeg tror vi må gjøre det, sa hun stille. – Vi må gå inn. Monsteret kan hjelpe oss, og de små monstrene kan beskytte oss. Mannen nikket langsomt. – Du har rett. Men vær på vakt. Dette stedet... har sine egne regler. Tiril tok monsterets hånd – eller, det nærmeste hun kunne komme en “hånd” på et sukkermonster – og sammen med de små monstrene, trådte de inn i portalens glød. Lyset omsluttet dem, og alt rundt dem virvlet i farger av rosa, blått og grønt. Hvert hjørne syntes å hviske hemmeligheter. Tiril kjente hjertet dunke raskere – dette var ikke bare spennende, det var skummelt. – Klar? hvisket hun til de små monstrene. De fniste og nikket. Monsteret brummet lavt. – Klar! ropte Tiril stille til seg selv. Og med det, trådte de inn i labyrintens dypeste hemmeligheter – et sted hvor de eldste sukkerhemmelighetene, uventede krefter og bismakernes mystiske opphav ventet på dem. Lyset fra portalens glød ledet Tiril, monsteret og de små monstrene gjennom labyrinten. Veggene pulserte i rosa og blått, og små krystaller blinket som stjerner. Men etter hvert som de gikk dypere, begynte luften å endre seg. Den ble tykkere, søtere – nesten som om de gikk inn i en gigantisk godteributikk, men en merkelig og litt skummel en. – Hva er dette stedet? hvisket Tiril, mens hun kikket rundt. Plutselig åpnet korridoren seg, og foran dem lå en stor sal – en fabrikk! Ikke en vanlig fabrikk, men en som så ut som den var laget av sukker, karamell og sjokolade. Maskiner snekret, piper pustet varm damp, og små bismakere løp rundt og rotet med alt de fant. – Dette... er fabrikkens hjerte, sa mannen lavt. – Her skapes alle eksperimentene jeg har prøvd, og her... kan bismakerne ha fått liv. Tiril stirret rundt. Det var maskiner som presset sukkermasse gjennom rør, store kjeler med smeltet sjokolade, og skap med rare, glitrende ingredienser som beveget seg som små levende vesener. Monsteret gikk forsiktig inn i rommet. Armene strakte seg langs gulvet, og det luktet på maskinene. De små monstrene fulgte nøye med, hoppende fra en maskin til en annen, mens de fniste og prøvde å hjelpe til. – Så dette er hvorfor bismakerne dukket opp... mumlet Tiril. – De er... eksperimenter som ble levende. Mannen nikket. – Ja. Noe gikk galt. Jeg prøvde å skape små, morsomme sukkerskapninger, men jeg klarte ikke å

kontrollere dem. Noen av dem ble rampete og ville skape kaos. – Og nå er de her, sa Tiril og så på de små, rampete bismakerne som rotet rundt maskinene. – Og vi må stoppe dem før de lager flere problemer. Monsteret sukket lavt, som om det forstod alvoret. Det brukte armene sine til å blokkere maskinene, og de små monstrene fulgte etter, klar til å hjelpe. Tiril så rundt og fikk øye på en stor bok, dekket av krystaller og støv. Hun gikk bort og åpnet den forsiktig. Sidene glødet svakt, og gamle, håndskrevne oppskrifter lå foran henne. – Dette er oppskriftene... sa hun stille. – Alle hemmelighetene. Mannen nikket. – Ja. Og her står også hvorfor noen av eksperimentene ble rampete. De manglet noe... de manglet veiledning, kjærlighet og tro. Hvis vi lærer dem riktig... kan vi kanskje hjelpe bismakerne og monsteret å forstå hvordan de kan være snille. Tiril smilte. – Så vi må vise dem veien, ikke bare stoppe dem. – Rett, sa mannen. – Men vær forsiktig. Ikke alle bismakere vil følge regler. Noen kan være farlige hvis de ikke lærer riktig. Plutselig hørte de et knirk og klirr. En av maskinene hadde beveget seg, og en liten bismaker hoppet ut, på vei mot en kjele med smeltet karamell. – Nei! ropte Tiril og løp mot den. Monsteret fulgte, armene klare til å gripe, og de små monstrene sprang ved siden av. Tiril fanget bismakeren forsiktig og løftet den opp. – Se... vi kan ha det gøy uten å skade noe! sa hun stille. Bismakeren stoppet, stirret på henne med store sukkerøyne og fniste svakt. Tiril smilte bredt. – Vi kan klare dette, hvis vi lærer dem alt riktig, sa hun til mannen. – Vi kan redde både skogen og monsteret... og bismakerne. Mannen nikket. – Ja. Og dette er bare begynnelsen. Underjordens hemmeligheter er mange, og vi må forstå dem alle for å beskytte skogen over bakken. Tiril kikket rundt fabrikken. Hun visste at mange utfordringer fortsatt ventet. Men med monsteret og de små monstrene ved sin side, var hun klar til å møte alt som kom – og kanskje finne en måte å gjøre alle rampete skapninger til venner. Tiril stod midt i den skjulte fabrikken, omgitt av glødende krystaller, små rampete bismakere og maskiner som pustet varm sukkerskum-luft. Monsteret sto rolig ved siden av henne, mens de små monstrene hoppet rundt og holdt et øye med alle rampete skapninger. – Jeg trodde vi hadde kontroll nå... sa Tiril lavt. – Men jeg har en dårlig følelse. – Du har rett, sa mannen. – Jeg har sett dette før. Noen eksperimenter har en egen vilje... og de som kaller seg de bitre tvillingene... er verst. Tiril kikket seg rundt. – Tvillinger? Hvor? Plutselig hørte hun et lavt, skarpt fnis, nesten som knitring i sukkeret. To små skygger beveget seg raskt over gulvet. Før hun rakk å reagere, hoppet to små sukkerskikkelser frem. De var mørkere enn de andre bismakerne, med bitre smil og små krystalliserte tagger på hodet som gjorde dem skarpe å se på. – Hehe... så dette er vår fabrikk, da... fniste den ene. – Ja, og vi skal sørge for at alt kaoset kommer

tilbake, sa den andre. Tiril trakk pusten. – Å nei... disse ser mye farligere ut enn de andre bismakerne. Monsteret brummet lavt, armene spredte seg i en beskyttende bevegelse. De små monstrene flokket seg tett rundt Tiril, klare til å hjelpe. – Vi kan ikke la dem rote alt, sa Tiril bestemt. – Vi må vise dem en bedre vei... men hvordan? De bitre tvillingene fniste igjen og hoppet rundt maskinene, slått pottar og kasser om hverandre. Små glødende karamellbiter spratt i alle retninger, og fabrikkens virket nær ved å bli fullstendig kaos. – Monsteret! ropte Tiril. – Vi trenger deg! Monsteret svingte armene, men holdt seg forsiktig unna maskinene, og presset tvillingene bort fra de mest farlige områdene. Tvillingene hoppet unna, fniste, og kom tilbake med dobbelt så mye energi. – Vi må lure dem! sa Tiril plutselig. – De liker ikke grønnsaker, husker du? Hun løp bort til en kurv med gulrøtter, brokkoli og poteter. – Se her! ropte hun, og kastet grønnsakene mot gulvet foran tvillingene. De stanset opp, snuste, rynket de små sukkeransiktene sine, og rygget unna. – Uff... hva er dette for noe...? fniste den ene. – Bitter... og stygg... snufset den andre. Tiril smilte. – Det er ikke bare stygt... det er nyttig! Dere kan leke med dette i stedet for å lage kaos! Monsteret brummet lavt, og de små monstrene begynte å vise tvillingene hvordan de kunne hoppe rundt grønnsakene og ha det gøy uten å ødelegge noe. Tvillingene fniste litt, prøvde å hoppe over gulrøtter og rulle rundt poteter. Langsomt, veldig sakte, begynte de å skjønne at dette kunne være morsomt på en annen måte. Men akkurat da... hørtes et nytt, dypt brøl fra fabrikkens. En stor maskin hadde våknet, og karamell dampet ut av ventilene. Tvillingene fniste, men denne gangen var det mer av frykt enn ondskap. – Vi må flytte oss! ropte Tiril. – Monsteret, hjelper du oss å rydde veien? Monsteret svingte armene og blokkerte maskinen mens Tiril og de små monstrene ledet tvillingene bort fra faren. De klarte det akkurat i tide. Maskinen stoppet, og alt var stille igjen. – Puh... sa Tiril og tørket pannen. – Det var nære... Tvillingene fniste, men denne gangen med en liten smil, som om de hadde lært noe nytt. – Dere kan kanskje bli snille... sa Tiril stille. – Men bare hvis dere vil. Monsteret brummet lavt og sakte, som om det nikket. De små monstrene fniste glade, og Tiril følte et snev av håp. Kanskje selv de bitre tvillingene kunne lære å leke uten å lage kaos. Men hun visste at utfordringene ikke var over. Fabrikkens holdt fortsatt på hemmeligheter, og de rampete eksperimentene kunne alltid finne nye måter å skape problemer på. – Neste steg, mumlet Tiril til seg selv, – er å finne ut hvorfor fabrikkens maskiner våkner av seg selv... og om det finnes flere hemmeligheter vi ikke har oppdaget ennå. Tiril stod midt i fabrikkens, omgitt av monsteret, de små monstrene og de bitre tvillingene. Hun kunne kjenne at luften begynte å vibrere – ikke bare fra maskiner, men som om hele underjordens

magi våknet til liv. – Føl på dette, sa hun lavt til monsteret. – Noe er på vei... noe stort. Plutselig hørtes et dypt, ekkoende brøl fra labyrintens dyp. Veggene begynte å pulserte i sterke rosa, blå og grønne farger, og små krystaller løsnet og svedde i luften. – Smakestormen! ropte mannen som fulgte etter. – Den har vært varslet i gamle bøker, men ingen trodde den ville komme nå! – Smakestormen? spurte Tiril, blikket vidåpent. – Ja, forklarte mannen. – Det er en storm som blander alle smaker i verden. Den starter under bakken når for mange uferdige eksperimenter samler energi. Den kan spre seg til hele skogen... og byen! Tiril kikket rundt. De små monstrene fniste, men frykten lyste i øynene deres. Monsteret glødet rosa og blått, og svingte armene rundt dem for å beskytte dem. – Vi må stoppe den! ropte Tiril. – Men hvordan? Mannen trakk frem en gammel bok fra lommen sin. – Dette sier at bare en som forstår både søtt og usøtt kan balansere stormen. Grønnsaker... og vennskap... må brukes sammen. Tiril nikket. Hun samlet alle grønnsaker hun kunne finne: gulrøtter, brokkoli, selleri og poteter. De små monstrene hjalp henne å plassere dem i en sirkel midt i fabrikkens midten, glødende sterkt, med armene utstrakt mot sirkelen. De bitre tvillingene stirret skeptisk, men Tiril tok hånden (eller, nærmeste det kom) til hver av dem og sa: – Dere kan gjøre dette. Dere kan hjelpe. Ikke for å lage kaos, men for å balansere stormen. Plutselig begynte hele fabrikkens å riste. Maskiner gikk av seg selv, og små sukkerspirer fløy rundt som lysende lyn. Smakestormen hadde startet. – Nå! ropte Tiril. – Plasser grønnsakene i sirkelen! De bitre tvillingene hoppet rundt og la grønnsakene på plass. Monsteret brummet dypt og blåste varme sukkerskyer rundt, som blandet seg med grønnsakene og skapte en mystisk, glødende kraft. Lyset fra krystallene i veggene danset, og en sterk vind av smaker begynte å blande seg – søtt, bittert, surt, salt – men nå stabiliserte det seg. Grønnsakene og monsterets magi skapte en balanse som fanget stormens energi. – Det fungerer! ropte Tiril. – Vi gjør det! Smakestormen ble langsomt roligere. Veggene sluttet å pulsere ukontrollert, krystallene landet trygt igjen, og fabrikkens var stille. De bitre tvillingene fniste, denne gangen mer nervøst enn rampete. Monsteret pustet tungt, men rolig, og de små monstrene hoppet rundt Tiril, glade for å ha bidratt. – Vi gjorde det, sa Tiril, stemmen hennes lav, men full av lettelse. – Vi stoppet stormen... sammen. Mannen smilte. – Dette viser at selv de mest kaotiske eksperimentene kan læres opp. Vennskap, tro og modighet kan balansere selv de mest ville krefter. Tiril så på monsteret og de små monstrene, og for første gang følte hun at de virkelig hadde skapt et fellesskap – et som kunne beskytte skogen, fabrikkens og byen fra framtidige trusler. – Men... sa hun stille til seg selv, – jeg vet at det fortsatt finnes hemmeligheter under skogen. Og kanskje

flere utfordringer som venter. Monsteret brummet lavt, som om det nikket. Tiril smilte. Hun visste at uansett hva som kom, ville de møte det sammen – med mot, tro og kanskje litt grønnsaker. Tiril sto midt i fabrikken, omgitt av monsteret, de små monstrene og de bitre tvillingene. Smakestormen var borte, og luften luktet søtt, men frisk – som om hele skogen pustet lettet ut. Grønnsakene lå pent i sirkelen de hadde brukt til å stabilisere stormen, og små sukkerspirer fløy rundt dem som glitrende små lys. – Vi klarte det, sa Tiril stille, men stemmen hennes var alvorlig. – Vi stoppet stormen... men det føles som om det er mer å gjøre. Mannen nikket. – Ja, Tiril. Du har vist mot, kløkt og omsorg. Nå står du foran det største valget: Hva skal skje med smeltesukkeret og fabrikken? Tiril kikket rundt. Maskinene var stille, men pulserte fortsatt med magisk energi. Monsteret glødet rosa og blått, og de små monstrene fniste spent rundt henne. Selv de bitre tvillingene hadde rolige smil nå. – Jeg... jeg kan ødelegge alt, sa Tiril lavt. – Da vil ingen kunne bruke smeltesukkeret igjen... ingen vil kunne lage rampete eksperimenter... men vi mister magien. – Eller... fortsatte hun, – vi kan bevare det. Men da må vi ta ansvar. Vi må lære alt riktig. Lære bismakerne, monsteret, tvillingene... alt og alle... å være snille, samarbeide og beskytte skogen. Monsteret brummet lavt, som et støttende ja. De små monstrene fniste ivrig. Tvillingene så på henne med små smil – som om de forsto alvoret. Tiril pustet dypt og tok et skritt frem. – Jeg tror... jeg tror vi kan klare det, sa hun. – Vi kan ta ansvar. Vi kan bruke magien til godt, ikke ondt. Mannen smilte bredt. – Jeg visste du ville velge det. Bare noen få kan ta et slikt ansvar. Med et bestemt blick gikk Tiril bort til maskinene og begynte å rydde og organisere, med hjelp fra monsteret og de små monstrene. Tvillingene hjalp også, og snart ble fabrikken et sted med orden og magi, ikke kaos. – Se, sa Tiril og pekte mot en stor kjele som glødet med rosa lys. – Vi kan lage godterier og eksperimenter som gjør folk glade, ikke redde. Monsteret pustet ut en varm sukkersky, og krystallene på veggene blinket som stjerner. De små monstrene hoppet rundt, og de bitre tvillingene fniste gledelig for første gang – ikke rampete, men ekte lykkelige. – Dette er... perfekt, sa Tiril stille. Hun så på monsteret og smilte. – Vi har gjort det. Vi har reddet både skogen og byen... og vi har fått nye venner. Mannen la hånden på skulderen hennes. – Du har lært noe viktig, Tiril. Troen på at selv de største og mest klissete monstrene kan ha et hjerte, og kjærligheten til venner og skogen, kan overvinne alt. Tiril nikket. Hun visste at eventyret ikke var helt over – det ville alltid komme utfordringer, nye eksperimenter og nye hemmeligheter – men hun var klar. Med monsteret, de små monstrene, tvillingene og sukkerspirene ved sin side, kunne hun møte alt. – Vi tar vare på magien, sa hun stille, – og bruker den til å gjøre verden bedre. Og mens de sto der, omgitt av

glitrende lys, søte aromaer og vennlige sukkerspirer, visste Tiril at hun hadde gjort det rette valget. Hun hadde valgt tro, kjærlighet og mot. Hun hadde valgt vennskap og ansvar. Og med det, smilte hele fabrikken, hele skogen – og alle de magiske skapningene, fra monsteret til de minste bismakerne – som om de visste: fremtiden var trygg. Historien avsluttes her, men den åpner fortsatt for magiske eventyr, hemmeligheter under skogen og nye utfordringer som Tiril og vennene hennes kan møte.

Kjære leser – og kjære voksne som leser sammen med små, nysgjerrige eventyrere! Da jeg begynte å skrive Tiril og det klissete sukkermonsteret, visste jeg én ting med sikkerhet: Jeg ønsket å skape en historie som både skulle være morsom, litt skummel, full av fantasi – og samtidig varme hjertet. Jeg ville lage et univers der barn kunne kjenne igjen sin egen verden, men også bli overrasket av det uventede: rosa kliss, små rampete bismakere, snakkende maskiner og en modig heltinne som ser godhet der andre bare ser

kaos. Inspirasjonen kom fra barns unike evne til å stille spørsmål som voksne ofte glemmer å spørre. Hvorfor er ting som de er? Hva skjer hvis noe går litt for langt? Og hva gjør vi når vi har rotet oss inn i noe vi ikke helt forstår? Tiril ble til for å utforske nettopp dette – hun er modig, men også ettertenksom; bestemt, men likevel full av undring. Håpet mitt er at denne boken ikke bare gir en spennende leseopplevelse, men også åpner for samtaler om viktige temaer: Hvordan kan vi hjelpe andre? Hva betyr det å ta ansvar for egne valg? Og hvordan kan vi møte det ukjente – enten det er et monster, en følelse eller en vanskelig dag – med nysgjerrighet i stedet for frykt? For meg har det vært en glede å skape en verden hvor selv de mest rotete og rampete figurene får en sjanse til å vokse. At bismakerne og tvillingene kan lære noe nytt, viser at alle kan forandre seg når de får støtte, tålmodighet og vennskap. Tusen takk for at du har delt denne reisen med Tiril. Jeg håper at historien gir rom for latter, undring og gode samtaler – og at den minner både små og store på at mot, vennskap og kjærlighet kan gjøre selv de klissete utfordringer litt mindre skumle.